

[Erik B. Smith]

fra SF's side har fået den placering i debatten, som den har, men det har den altså. Det tager vi til efterretning, og jeg synes ikke, at der er grund til at beskæftige sig mere med spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

**Riishøj (SF):**

Vi kan jo hurtigt se, at Thailand ligger under de 1.200 dollar pr. indbygger – det gør en masse andre lande i verden – men jeg må opfatte hr. Erik B. Smiths svar sådan, at Socialdemokratiet faktisk selv ville have foreslået Thailand, sådan må man opfatte det, på trods af en vækst på 5,6 pct. og på trods af et bruttonationalprodukt på 1.000 dollar pr. indbygger og en kraftigt stigende tendens.

Sådan opfatter jeg svaret, og det synes jeg egentlig er et mærkeligt svar, for man kunne godt give det svar, at det er en indrømmelse, man har givet i en forhandling, men så forplumrer man det ved at tage en ting til efterretning. Man kunne have inddraget 50 andre lande som lånere – 1.200 dollar pr. indbygger – hvorfor ikke dem? Hvorfor netop Thailand?

(Kort bemærkning).

**Erik B. Smith (S):**

I modsætning til SF var Socialdemokratiet med i det flertal, der opstillede kriterierne. Herunder besluttede vi også, at det skulle bero på et udspil fra udenrigsministeren, hvilke lande der skulle være programsamarbejdslande. Og det, Socialdemokratiet har gjort, er altså at konstatere, at de foreslåede lande falder inden for de kriterier, som Socialdemokratiet sammen med et flertal i udvalget har opstillet.

**Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):**

Hvad i alverden skal man svare på et spørgsmål som det, hr. Riishøj stiller? Hr. Riishøj spørger: Er det tilfredsstillende priser, man køber tingene til? Er kvaliteten i orden, og hvad gør man sådan helt konkret for at sikre sig det?

Hvad skal jeg svare andet, end at vi gør da vores bedste, og vi prøver hele tiden at blive dygtigere. Andet kan jeg ikke svare.

Hvide elefanter, siger hr. Riishøj. Ja, er der én ting, vi har lært i den seneste tid, så er det i hvert fald, at hvide elefanter har den ubehagelige egenskab, at de er sejllivede. De kan genopli-

ves gang på gang. Det må vi blive ved med at finde os i. Det er måske meget sundt for at holde os på tærne, så der ikke kommer flere af dem i fremtiden.

Så var fru Birgitte Husmark i tvivl om, hvorvidt det var SF's fornuft eller SF's menneskekærlighed, jeg forsøgte at appellere til. Det var faktisk til både hjernerne og hjerterne i SF. Jeg prøvede at sige: Lad nu være med at hænge jer for meget i statistikkerne, for så kommer man ud i den slags tvivlssituationer, som hr. Riishøj har tænkt sig selv ud i.

Jeg vil gerne illustrere det med et lille eksempel på statistikkernes farlighed, som alle vordende statistikere bliver belært om. Det stammer for øvrigt fra den fortrinlige norske nobelpristager Trygve Håvelmoe, der siger: Prøv nu at forestille jer en skoleklasse, hvor der sidder en snes unger i den størrelse, de har på det klassetrin: sådan en 150–160 cm. Så kommer der en ordentlig kleppert på 2 m ind i lokalet. Omgående sker der det, at gennemsnitshøjden på børnene i lokalet stiger væsentligt, men der er altså ingen af de unger, der var der i forvejen, der er blevet én centimeter højere af den grund.

Det synes jeg man skulle tænke på, når nu vi prøver at se på nogle af de eksempler, som er blevet trukket frem i debatten. Prøv at tænke på nogle lande med måske omkring 100 millioner indbyggere eller lande med mange hundrede millioner indbyggere. Nu nævner jeg ingen navne, men der er såmænd alle slags i den liste, vi finder i den rullende 12-års-plan.

Hvis nu man er så uheldig at være født i et hjørne af et af de lande – et rigtig fattigt hjørne, som centralregeringen ikke rigtig har øje for, som ikke får del i den velstand, der måske findes i en anden del af dette måske store og vanskeligt regerlige rige – skal man så sige, at fordi de mennesker nu er født i sådan et hjørne, i sådan en delstat, i sådan en provins, så skal de altså ikke kunne få bistand, men de, der måske bor i et lille ørige lige udenfor, skal kunne få, for de optræder ikke i de samme statistiske optællinger som de andre? Det er jo i virkeligheden den slags problemstillinger, vi står i gang på gang, når vi skal besvare det uhyre vanskelige spørgsmål: Hvem er det, vi skal give bistand, og hvorfor vil vi gøre det?

Det er derfor, jeg beder om, at man nu lader være med at lade fornuften fuldstændig få overtaget over hjerterne og omvendt. Det er derfor,